

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-409-2-55>

**THE PROPERTY RIGHT OF CITIZENS OF UKRAINE
AS AN OBJECT OF RELATIONS UNDER SPECIAL
LEGAL REGIMES**

**ПРАВО ВЛАСНОСТІ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ
ЯК ОБ'ЄКТ ВІДНОСИН В УМОВАХ
СПЕЦІАЛЬНИХ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ**

Lysak O. M.

*External
Postgraduate Student, Scientific
Institute of Public Law
(Kyiv, Ukraine)*

Лисак О. М.

*здобувач
Приватної установи
«Науково-дослідний інститут
публічного права»
м. Київ, Україна*

Питання визначення юридичного змісту категорії «право власності» та категорії «власність» не втрачають своєї актуальності за будь-яких часів, і особливо посилюються в умовах дії спеціальних правових режимів [1, с. 69-74].

Попри те, що питання нормативного регулювання відносин права власності є доволі дослідженою категорією, однак при цьому окремі питання, і зокрема, питання його реалізації в умовах дії спеціальних правових режимів не втрачає свої актуальності.

Необхідно відмітити майже повну відсутність досліджень правового режиму врегулювання правовідносин щодо власності. Бракує комплексного правового аналізу об'єднання категорії засобу й методу юридичного регулювання правовідносин, що виникають щодо володіння, користування та розпорядження відповідними благами.

Право власності є певним базисом для надбудови інших правовідносин у сфері господарювання; власність доволі тривалий час визначає базис для формування та здійснення виробничих відносин [2, с. 26]. Ю.П. Пацюрківський визначає право власності «як комплекс підстав, умов, юридичних фактів та обставин, передбачених законом, договором, статутом юридичної особи, які визначають набуття та припинення права власності, порядок здійснення власником чи уповноваженою ним особою правомочностей володіння, користування і розпорядження об'єктами права власності, а також способи його

захисту». На підставі зазначено вченим робиться висновок, що правовий режим власності є певним поєднанням «засобів та методів правового регулювання відносин, що виникають з приводу володіння, користування й розпорядження матеріальними благами» [2, с. 274-277].

Об'єктивне розуміння права власності має походити від встановлення кола суспільних відношень, що розуміються як певна верифікація сировини, предметів, речей, що складають оточення людини, особи, і спрямовані на досягнення позитивних сприятливих результатів їх подальшого використання.

Суб'єктивне розуміння права власності має пов'язуватись із нормативним закріпленням можливостей щодо створення шляхів для юридичної чи фізичної особи у володінні, користуванні чи розпорядженні благами, які їй надані.

Очевидно, що власність є базисом для формування громадянського суспільства та правової держави не лише в Україні, але і в інших країнах.

У статті 13 Конституції України визначено нормативний імператив, що «власність зобов'язує». Здійснення права власності не може перешкоджати дотриманню вимог та стандартів функціонування суспільства в цілому, і зокрема, «не повинна використовуватися на шкоду людині і суспільству». На державу покладається обов'язок із забезпечення захисту «прав усіх суб'єктів права власності і господарювання», що має спрямовуватися на дотримання принципів соціальної спрямованості економіки». При цьому одним із пріоритетних принципів конституційного регулювання режиму права власності є дотримання принципу рівності всіх форм власності перед законом.

Власність в об'єктивному та суб'єктивному значеннях становить матеріальну основу громадянського суспільства, є мірою свободи особи в державі. Право власності забезпечує свободу особи, є базисом для формування економічної самостійності особи, створює можливості для реалізації та задоволення потреб учасників правовідносин. Отже, право власності і зокрема, наявність такої її форми як приватна власність є однією із головних характеристик, що означає демократичний розвиток суспільства та держави [3, с. 140-147]. Таким чином, дотримання режиму права власності є ознакою забезпечення демократичних засад розвитку держави і суспільства.

Література:

1. Щербина В. С. Поняття та зміст правового режиму майна суб'єктів господарювання. *Юридична Україна*. 2007. № 1. С. 69–74
2. Пацорківський Ю.П. Правовий режим права власності: поняття та особливості. *Право України*. 2013. №12. С. 274-281
3. Кекіш І. П. Економічний зміст митних режимів *Наука молода: зб. наук. праць молод. вчених Терноп. нац. екон. ун-ту. Тернопіль, 2014. Вип. 21. С. 140–147*

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-409-2-56>

FEATURES OF RECIDIVISM DISPLAY

ОСОБЛИВОСТІ ВИДОБРАЖЕННЯ РЕЦИДИВУ

Luchenko V. D.   Лученко В. Д.

Тема множинності злочинів є важливою складовою науки кримінального права. Вивчення цього аспекту і складових, що його формують дозволяє створити багатогранну модель розуміння поняття і сутності злочину загалом. Сама множинність у загальному розумінні є суспільно небезпечною поведінкою однієї особи чи осіб у співучасті, яка має своїм наслідком вчинення принаймні двох різнорідних, однорідних чи тотожних злочинів, що мають окремий склад і пов'язані спільним суб'єктом. Також, необхідно зазначити, що множинність поділяється на три види, серед яких: сукупність, повторність та рецидив.

З огляду на підвищений ступінь суспільної значущості, його розповсюдженість та правові наслідки, рецидив, все ж, посідає окреме місце серед видів множинності злочинів. Через його підвищену соціальну небезпеку, законодавець визначає цей вид як кваліфікуючу ознаку в окремих статтях Особливої частини Кримінального Кодексу. Таким чином, підвищене соціальне значення, специфіка відображення у законодавстві і загалом роль у правовій науці рецидиву робить його надзвичайно важливим для вивчення. Саме тому, метою даної роботи є аналіз базового значення цього типу протиправної поведінки та